

Az SFmag hétköznaponta frissülő nonprofit, online magazin, amely ismertetőket, interjúkat, novellákat és híreket egyaránt közöl. Csupor Béla *Kontraszelekció* című novellája először olvasható magyarul. A mű szabadon terjeszthető a szerző, a mű címe és a publikáló honlap URL címének feltüntetése mellett, kereskedelmi célra azonban nem felhasználható.

<http://sfmag.hu/>

© Csupor Béla

A *Kontraszelekció* egy végletekig szakosodott világba helyezett disztópia a selejtté vált emberek magányáról.

Csupor Béla

Kontraszelekció

– ...csába!

Lopva körbenézett, nem hallotta-e valaki. Lev egyes és lev kettes környéken járt. Nem szerette volna felhívni magára a figyelmet.

Bosszús volt. Mérges. Dühös.

A hangulat, az nem jött be neki. Nem tetszett, hogy meleg, kellemesen meleg az éjszaka, nem tetszett, hogy ha felnéz, a feje fölött összefeszülő felhőkarcolók között csillagok szikráznak az ég keskeny részében, s nem tetszett, hogy valahonnan virágzó fák illatát legyezi arcába a fel-feltámadó szellő. Nem tetszett, hogy május volt, májusi éjszakával. Még a legbénább Zs-kategóriás filmekben is zuhog ilyenkor az eső, felborult kukák tartalmát mossa el a megvadult ár, villámok fénye merevíti groteszk torzóba az utcán menedéket kereső emberek sziluettjeit...

...és ahogy az ő dolgai állnak jelenleg, eshetne az eső, csapkodhatnának a villámok, dühönghetne az ár. Lenne rá oka, hogy a...

– picsába – szúrta újra összeszorított fogai között a káromkodást. Ezúttal már a sorsát szidta. Hogy miért tudott pont op lenni.

– Operátor leszél! – bömbölte az apja. És látta magát tizenegy évesen, behúzott nyakkal állva, ahogy az apja fölé hajol, és újra belémart a felismerés, hogy ennyi maradt a gyermekkorából; föléje tornyosuló apja, az ő behúzott nyaka, és az ordítás. – Az leszél, és leszárom, hogy te mit akarsz! Nem jut több. Kell a pénz a lakásra, meg arra, hogy anyád azokkal a luvnya barátnőivel csicsereghessen egész nap a telefonon.

Ez célzás volt Mel anyja felé, aki akkor is ott ült a fotelben, és a körmeit reszelgette. Mel emlékezetében így élt az anyja: ül a fotelben, reszeli a körmeit – hol a lábán, hol a kezén –, és közben a telefont az egyik vállával a fülére szorítja. Meg leszarja, amit Mel apja mond... és magát Melt is.

– Programozó, mi? – kapott egy hatalmasat Mel a bal fülére az apjától. – Prog? Adok én neked programozót!

A brutális pofon oka ugyanis az volt, hogy Melt elkapták az egyik órán. A GUI-kezelés gyakorlása helyett programozott a konzolján. A tanár felnyomta az

igazgatónak, az igazgató meg az apjának. Az apja meg jól helyben hagyta. Mint ahogy mindig, és mindenért. De az az egy verés emlékezetes maradt. Akkor fogadta meg magában, hogy egyszer megöli az öreget. Talán meg is tette volna, ha a rák nem előzi meg.

Pedig Mel jó programozó volt. Nem egyszer készítette el a progok házi feladatait. Érdekelte, szerette csinálni. És tudta is. Azon az órán feltörte a rendszert. A verés után pár nappal az igazgató újra behívatta az apját. Ezúttal azt akarta, hogy az öreg írassa át Melt a progképzésre. Az öreg nem volt hajlandó. Ez volt talán az összes bűn közül a legnagyobb, amit Mel ellen elkövetett.

Így lett Melből operátor. Konzolok közé szorított véglény, napi hat órában. A többi tizennyolcban is az; tévét bámult, evett, aludt, néha onanizált. Ahhoz túl keveset keresett, hogy nőre is teljen, ahhoz sokat, hogy sóvárojon egy után. Azt viszont tudta, feleségről még csak nem is álmodhat. Miből fizette volna a házassági adót? Örül, hogy szelel az orra. A gyakori onanizálás időlegesen feledtette hiányérzetét, de egyszer majdnem megjárta. Kisorsolták CDG-re, és miután átadta az üvegcsét, a hivatalnok igen szúrósan mérte végig, látva a csekély mennyiséget. Szerencsére életképes spermát adott, úgyhogy jóváírták az ötszáz kreditet, és nem levették büntetésül. Soha többé nem kapott viszont CDG-felszólítást.

Olyannyira op lett, hogy az életét is úgy kezelte, mint a munkahelyi monitorokon futó programokat: lényegre törően, gyorsan és a lehető leghatékonyabban. Op volt, negyven éves, de most úgy néz ki, könnyen lehet, hogy a negyvenegyedikben már nem lesz operátor. Sőt! Lehet, hogy a negyvenegyediket meg sem éri már.

Megszaporázta a lépteit, és tovább dühöngött. Esőt kívánt. Akkorát, hogy elmosná ezt az egész rohadt, tetű világot, mindenestül. Elmosná a level 1-es és a level 2-es szintű tudással rendelkező kiváltságos seggfejeket, elmosná a még nagyobb seggfej fejlesztők, programozók és technikusok seggnyaló bandáját is, és végül az összes nyomorult, kis senki operátort. Bele egyenest a csatornába, a szennybe, ahova valók. Ahova ez az egész, rohadt világ való.

Az egyik sarkon megtorpant. Elfelejtette, hogyan szólt az utasítás. Olyan gyorsan hadarta el az a barom, hogy alig bírta megjegyezni. Amúgy is olyan

zavarosan történtek a dolgok.

– Szóval kell az infó, vagy nem? – súgta oda neki aznap délután az egyik faszi, miután félrehúzta. Mel fáradt volt, ment volna haza.

– Lecserélik? – kérdezett vissza mégis.

A pasas bólintott. Nem volt op, az biztos. Az op szeme folyton vörös, és az op sokat pislog, dacára a szemcseppnek, amit a cég oszt ki minden munkanap elején. Talán tech vagy maximum dev. De végül is, gondolta Mel, kurvára mindegy, ki, vagy mi ez a pasas.

– A General Databases System lecseréli a profilt – hadarta el szinte suttogva a férfi. – Holnap reggel.

Mel lelki szemeivel már látta; az opok ráfeszülnek a képernyőkre, arcukon nyoma sem marad a hétköznapi megszokott unalomnak. Új szoftver, új felület. És aki a nap végére nem hozza a kvótát, repül. Így megy egyszerűen a létszámleépítés a GDS-nél. Mint ahogy mindenütt máshol is. Szoftvercsere, betanítás nuku, döntsön a verseny. Szelekció! – kiabálta röhögve az egyik levett a múltkori profilcserénél. Aztán másnap az opok fele már nem ment be dolgozni. Sima ügy a GDS-nek. A szerencsétlen, nyomorult opoknak nem az. Munka nélkül, kreditek nélkül hamar eltűnnek a süllyesztőben, és nem is fognak hiányozni soha senkinek. Még mindig túl sok az ember a városban, a társadalomban, a Földön.

Mel már túlélte jó néhány profilváltást. Drága pénzért megvette az ilyen pasasoktól a GUI-k kicsempészett view-ját. Az opok többségének ezek semmit sem mondtak, de Mel más volt. Hazavitte, és órákat ülve előtte megpróbálta kitalálni, milyen kód rejtőzhet mögötte. Onnan már gyerekjáték volt begyakorolni a működését. Mostanában viszont a view-okban fellelhető részkódok egyre bonyolultabbá váltak, egyre nehezebben értette meg, hogyan működnek a mögöttük futó rutinok. Az opok között az a rémhír terjedt, hogy ezeket az új szoftvereket már nem devek és progok készítik. Suttogtak mindenfélét, főleg a szörnyűséges emberi testekbe nyomorított zsenikről, a CDG-kről. Azt suttogták, a világ már a CDG-k kezében van. A gyáarak, a

vállalatok, a részvények, a tőzsdék. Minden az övék. Mel nem tudta, igaz-e, mint ahogy azt sem, kik vagy mik készítik ezeket az új szoftvereket, de azt egyre inkább érezte, inkább szerencsejáték, amit csinál, mintsem biztonsággal bevállalható kockázat.

– A view? – kérdezte.

A pasas elvigyorodott, és egy apró tenyérgépet villantott elő a zsebéből.

– A telefonszám is kell?

– Milyen telefonszám? – hökkent meg Mel. A pasas szétnézett, és még halkabbra fogta a hangját.

– Ez már egy elég bonyolult rendszer. Tudok valakit, aki elmagyarázza.

Mel már majdnem azt intette, hogy nem kell.

– Mennyi? – kérdezte mégis.

A pasas a kezébe nyomott egy eldobható mobiltelefont, aztán egy személyi terminállal lehívta Mel bankkártyájáról az összeget. Mindezt csupán néhány másodpercig tartott, majd a fickó nyomtalanul felolvadt a hömpölygő tömegben.

Este tíz óra is elmúlt már, amikor feladta. Ez az új szoftver már teljesen más. Esélye sem volt kikövetkeztetni a működés logikáját. És nem akart elbukni a másnapi profilváltáson. Elővette a telefont, amit a neppertől vett, kibontotta a csomagolásból, és bekapcsolta. Csak egyetlen számot lehetett hívni rajta, ott villódzott az aprócska képernyőn. Átfutott rajta – talán csapda. A nepper lehet akár ügynök is, aki lebuktatja a profilváltásnál ügyeskedőket. Aztán arra gondolt, ugyan mindegy, hogy a börtönben rohad meg, vagy csövesként végzi, éhesen, betegen a külváros romjai között. Elindította a hívást.

A hang meg sem várta, hogy Mel bármit is mondjon. Utasításokat pattogott, hova menjen, melyik metró, hány megálló, utcanevek, házsámok, lépcsőfordulók röpködtek szédítő iramban.

– Megértette? – fejezte be végül a hang.

– Meg.

– Ha éjfélre nincs itt, már ne is jöjjön!

Aztán csönd támadt a vonal túloldalán. Süket csönd.

A lépcsőház, ahova került, sötét volt és néptelen. A folyosó elfordult, ő

követte. Nem vette észre az alakot, mint ahogy az sem őt. Összeütköztek. Egyszerre dörögtek bocsánatot, egyszerre rebbentek a folyosó két átellenes szélére, és talán egyszerre döbbentek rá, hogy valahonnan ismerik egymást. Melnek kellett egy kis idő, amíg rájött, honnan. A huszadik sor bal széle. Az a magas, félig kopasz ürge a GDS-ből. A férfi zavartan motyogott valamit, és eltűnt a félhomályban.

Mel hamar rátalált a megadott ajtóra. Kopogni akart, de az magától kinyílt előtte Félhomály ásitott mögüle.

– Mozogjon már, ember! – csattant odabentről a hang.

Sose látott még CDG-kölyköt. Most se nagyon, de amit kivehetett a szoba közepén derengő sejtelmes, zöldes fényben, az pont elég volt. Nagy fej. Alatta valami csenevésztség, se formája, se alakja, abból nő ki az a két hosszú kar, megtörnek és a végükön egy-egy fürtelem – kézfej lenne? –, de lapos, mint egy pizza, hosszú valamik kígyóznak belőle. Mint ha a lény egy óriási koponyából állna, amelyből taláломra nőnek itt-ott undorító dolgok. És a pizza – kézfej – ide-oda ráng, miközben a csápok – ujjak – lágyan táncolnak. Hanyatt-pad. Sosem látta még, de hallani hallott róla. Nem embernek való szerkezet. Két golyóbis, félkörívben körülöttük szürke sáv. A legmodernebb input. A golyót forgatod, az érintőmezőn táncol az ujjad, és így viszel be irányt, karaktert, parancsot. Eszeveszett gyorsan, mondták a tehek, ha néha szóba álltak az opokkal.

Aztán belenézett annak a valaminek az arcába. Alig látszott a száj, az orr is csak sejthető, a szeme két pont csupán. Két vörösen izzó pont. Mint egy elcseszett horrorfilm, gondolta Mel.

– Nem látott még CDG-t, mi? – A kis vakarcs hangjában gúny csengett. – Ne szarjon be, ember! Hozzám hasonlókat csinálnak abból, amit a kémcsövekbe csepegtetett.

Ezen jót röhögött, bár inkább vinnyogásnak hatott...

Mel csak nézte döbbenten a szörnyeteget. Ő abba a korosztályba tartozott, amelyik testvérek nélkül nőtt fel, igaz, nevelés nélkül, magasról leszarva, de

legalább családban. A CDG már a következő generáció. És ez jól jött mindenkinek. A cégnek, amelyik kitalálta; az embereknek, akik ha gyereket csináltak, látni sem akarták többé, és a társadalomnak is. A kölykök amúgy is egész nap a hálón lógtak, akkor nem mindegy, hogy otthon, vagy fizetünk valakinek, aki majd ad neki hálót, eteti, gondozza? Ez volt a CDG. A Komputer Fejlesztette Generáció. Olyan jól sikerült, hogy amikor bevezették a születésszabályozást –vagyis gyermeket az állam készített mesterségesen; ondó és petesejt szigorúan, felszólításra beszolgáltatandó! – a CDG-t választották nevelési eljárásnak. A cég, amelyik kitalálta, busásan keresett, az embereknek pedig még a tudattal sem kellett bajlódnia, hogy van valaki a világon, akiért felelősséggel tartoznának. Igaz, felnőtt CDG-kölyköket hivatalosan nem mutogattak, de nem is hiányoztak senkinek. Keringtek pletykák dugig tömött elmeegógyintézetekről, de olyat se látott még senki.

– Zavarja a szemem, mi? – vigyorgott tovább a kölyök. – Retinamonitor. Olyan, mint egy szemüveg, a pupillán keresztül közvetlen vetíti a képet a retinámra. Jobb lenne, ha maga is ezt használná. Szarrá van menve a szeme, látom. Operátor, mi?

Mel nyelt egy nagyot.

– Rátérhetnénk a lényegre?

A két vörös pont az arcába meredt. Kínosan hosszú ideig méregette.

– Van kreditje? – kérdezte hirtelen a kölyök.

– Van.

Újabb hosszú csönd, miközben úgy érezte, a vörös pontok mintha egyenest a szemébe fúródnának.

– A számlaszámát!

Megmondta. Valami moccan a sötétben, undorító surrogás hallatszott, mint amikor patkányok mocoognak.

– Oké! Le is vettem az ötvenet. Szóval a GDS-nél dolgozik, és profilváltás lesz?

– Ja – mondta Mel.

– Milyen területen dolgozik?

Megmondta. A két vörös pont ellendült az arcáról, újra az az undorító, kaparászó hang – talán ezúttal a ritmusa más.

– Oké! – vakkantotta közben a kölyök. – Belépek a cége rendszerébe!

Mel pedig várt. Közben arra gondolt, ha valóban a CDG-k tartják kezükben az egész világot, miért foglalkozik ilyen piti dolgokkal ez a kis féreg? Ötven kredit? Nagyon sok pénz egy olyan kaliberű embernek, mint Mel, de ha ez itt valóban CDG, és a CDG-k olyanok, mint amilyenek lefestik őket, aprópénznek is kevés.

– Miért csinálod?

– Mit? - rebbent újra rá a két vörös pont.

– Ezt.

Pár pillanatnyi, már-már kínos csend telepedett közékük.

– Mert az nem hiszem, hogy azért az ötven kreditért – folytatta Mel. – És azt sem, hogy segíteni akarsz rajtam.

Újra felcsattant az a vinnyogásra emlékeztető nevetés.

– Nem is annyira hülye maga. Ahhoz képest, amilyen hülye a fajtája.

A „fajtája” szót olyan hangsúllyal nyomta meg, hogy Mel szinte belevonaglott, mint akit arcul vágtak. Újra csend, majd a kölyök azt mondta:

– Maradjunk annyiban, hogy ötven kreditért. A többit úgy se tudná felfogni.

A szoba átellenes sarkában felizzott egy monitor négyszöge.

– Üljön oda! – csattant a hangja.

Egy hagyományos monitor volt, de tapipad feküdt előtte az asztalon. Mel szólt, hogy neki az nem jó.

– Nézzen szét az asztal mellett! Lennie kell ott valahol egy régi típusnak. Hagyományos.

Ezt a szót is olyan utálattal ejtette ki...

A CDG jó hosszan magyarázta, hogyan kell kezelni az új GUI-t. Tartott talán egy óra hosszáig is. A férfit közben majd szétvetette a düh. Gyűlölte ezt a kis vakarcsot, legszívesebben felállt volna, hogy leverje rajta az összes dühét. Alig hallotta az utasításokat. „A többit úgy se tudná felfogni”, zakatolt az agyában, egyre vadabban, egyre hangosabban, mígnem egyszer csak, maga sem értette, milyen indíttatásból, parancsokat kezdett gépelni a konzolon.

A CDG annyira lenézte, hogy védelem nélkül tárta elé a számítógépét. Minden gond nélkül megnyílt a rendszerkonzol Mel előtt. Onnan pedig már csak Mel tudása jelentette a határt. Ahogy egyre beljebb ásta magát a CDG szoftvereibe, sorra törte át a védelmi rendszereket, lassan körvonalazódott benne, mit is akar a kölyök. De még nem volt teljesen világos. Időt kellett nyernie. Tette a hülyét. Jobbat nem tudott kitalálni.

– Mekkora pancser maga! – röhögött fel a kölyök. – Eddig még a legszerencsétlenebb op is megtanulta, de maga még azokon is túltesz.

Mel nyelt egy nagyot.

– Pedig igyekszem – mondta szárazon. De az agya máshol járt. Azt már tudta, mit akart a kölyök. Azt még nem, ő mit tegyen.

– Na jó! Kap még egy fél órát, és ha akkor sem teljesíti a szintet, szépen hazamegy. Nem érek én rá itt magával szarakodni.

Az utolsó tesztet Mel pont szintidőben teljesítette. Addigra már a többi dologgal elkészült.

– Ezzel megvolnánk! – jelentette ki a kölyök.

– Meg – mondta Mel. Aztán azt kérdezte: – Te meddig tanultad ezt?

– Mit? – rebbentek rá a vörös pontok.

– Hát... ezt – biccentett Mel a fejével az előtte lévő monitorra.

A pontok az arcára ragadtak.

– Én ebben nőttem fel – felelte némi éllel a hangjában a kölyök.

– És mennyi idős vagy? Úgy értem, hány éves.

– Kilenc.

Mel gyors fejszámolást végzett, aztán megkönnyebbült. Az ő első és mindeddig egyetlen CDG-je alig pár éve volt. Hülye helyzet lett volna.

– Maga?

A kérdés váratlanul érte.

– Hány éves?

– Negyven – felelte Mel. Keze tétován meg-megérintett egy gombot a billentyűzeten.

– És maga meddig tanulta?

– Én op iskolába jártam.

– Op iskolába. – A kölyök még nagyobb utálattal ejtette ki a szavakat, mint az előbb azt, hogy „hagyományos”. – Vagyis operátornak tanult. Semmi mást, mint GUI-k kezelését, minél gyorsabban és minél hatékonyabban.

– Valahogy úgy.

– Tudja, mire gondolok most? – kérdezte a CDG, majd választ sem várva folytatta: – Arra, hogy maga azt gondolja, én egy selejt vagyok. Azt gondolja, itt van ez a rakás kilencéves szar, belenőve abba a székbe, enni, hűgyozni se tudna gépek nélkül. Iszonyodik tőlem. Mind iszonyodnak tőlünk.

Itt rövid szünetet tartott. Mel felnézett, egyenesen bele a vörös pontokba. Szinte izzani látszottak. A hang pedig csak folytatta:

– Én pedig azt gondolom, maga a selejt. Amikor maga annyi idős volt, mint én most, annyi magához hasonló volt, hogy szelektálni kellett. Egyikük op lett, a másikuk tech, a harmadikuk pedig a faszom tudja, mi. Ja! Level kettes, meg level egyes. Első és második szintű tudás! Beszarás, érti? Kasztokba kényszerültek. Kasztokba, ahonnan sosem tudnak kilépni Csak azt tanulták, csak azt tudják, amibe beszorították magukat. Mert olyan sokan voltak, és ebben a nagy sokaságban maga olyan felesleges volt – nyomta meg a szavakat – , hogy kár lett volna erőt, energiát, időt pazarolni magára. És most is felesleges. Profilverváltással szívatják, hátha kihullik a rostán, és nem kell többé fizetést adni magának, nem kell többé elviselniük, nem kell többé bajlódni magával. Kihullik, megdöglök, lemorzsolódik. Erre számítanak. Eggyel kevesebb. Ennyit ér maga.

Mel keze megmerevedett a billentyűzet fölött

– És te mennyit érsz, szarzsák? – kérdezett vissza.

– Annyit, hogy idejössz, és fizetsz nekem azért, hogy tovább folytathasd nyomorúságos kis életed. És nem te vagy ma az egyetlen, aki a GDS-től jött. Érted, seggfej? Nem tudom, hogy ki volt az apám, vagy az anyám. De nem is érdekel. Biztos valami hozzád hasonló, szánalmas kis senki. Viszont minden mást tudok. El se tudod képzelni, mi mindent. Rád és a hozzád hasonlókra már nincs szüksége a világnak, ránk pedig hamarosan nagyon is. Ez a különbség kettőnk között.

Mel keserűen elmosolyodott, és lazán megnyomta az Enter gombot.

– Szépen laksz itt – ült le Mel a CDG-vel szemben, miután körbejárta a lakást. A kölyök már nem üvöltött. Csak feküdt elterülve a sajátos alakú, félig fekvő helyzetű fotelben, és veszettül zihált. Egyre erősebb vizeletszag terjengett körülötte.

– Megvakított! – nyüszített.

– Ja – tápázkodott fel Mel, és visszament a monitorhoz. Leült és munkához látott. – Amíg te próbáltál átverni, én szépen feltörtem a rendszeredet, átprogramoztam a retinamonitorodat, és kaptál egy erőteljes villanást az ideghártyádra. Remélem, kiégett a szemed.

– Maga egy szemétláda – nyögte a kölyök. – Most mi a fenét művel?

– Úgy se tudod felfogni – morogta Mel, és a billentyűk tovább kattogtak. Aztán felnézett. A két pont már nem világított a sötétben.

– Hány szerencsétlent szívattál meg ma?

Nem kapott választ.

– Hány embernek tanítottad be rosszul a holnapi kezelőfelületet?

– Maga nem operátor, mi? Ki küldte? A kormány? Titkosszolgálat? Mick?

– Mick? – nézett fel Mel, majd teátrálisan a fejéhez kapott: – Jajaja! Michael Therd, a CDG Szövetség elnöke. Akiket szintén átvertél. Olvastam az előbb a gépeden a dokumentumokat, fiam. Bezsaroltad őket keményen és pofátlanul. Rájöttek, hogy mit is művelsz, te kis korcs. Úgy látszik, bennük még maradt valami emberi vonás, ellentétben veled, és kihajítottak maguk közül. Olyan undorító vagy, hogy még a saját fajtád is kiutált. Értem már, miért kell neked az ötven kredit.

– Szart se ért maga – nyögte a kölyök.

– Tényleg? – pattant fel Mel. – Tényleg nem értem? Mint ahogy azt se értettem, hogy mit művelsz te itt? Mi? Azt hitted, mégis megértettem, te kis pöcs. Hülyeségeket tanítottál be embereknek, akiknek az élete függ attól, hogy holnap reggel átmennek-e a profilváltáson, vagy sem. Becsaptad őket. Átverted. Nem elég, hogy az utolsó fillérjeiket is elvetted, még a jövőjüket is

tönkretetted. Tudod te, mi vár rájuk holnap?

– Megdöglenek – lihegte a kölyök. – És az a jó, ha minél többen döglenek meg! Dögöljenek meg mind. Dögöljenek meg azért, amit velem tettek. Dögöljete meg mind! Nézd meg, mi vagyok! Látod? Látod, mivé tettetek? Gyűlöllek benneteket. Mick is dögölgjön meg. Neki elég, ha rabszolgává tesz benneteket. Neki elég, ha tulajdonolja a vállalatokat, a részvényeket, a politikát, meg mindent, ezen az elcseszett világon. Tudod mit? Nekem nem elég. Nem, nem is az, hogy nem elég. Nem kell. Semmi sem kell. Csak egy valami. Az, hogy tudjam, mind megbűnhődtök azért, amilyen vagyok. Amilyenné tettetek. Kilenc éves vagyok, annyi tudással rendelkezem, mint egy felnőtt ember, de ebből a székből sosem fogok kikerülni, amíg élek. Ez tart életben. Tudod, mit csináltatok velem? Módosítottátok a testemet genetikával! Módosítottátok a lelkemet a számítógépekkel!

Sírásba fulladt a hangja.

– Én nem módosítottam rajtad semmit – felelte csendesen Mel. – Én csak egy op vagyok... és a többi szerencsétlen is az, akinek tönkretetted az életét.

A kölyök hisztérikusan felsikoltott:

– Leszarom! Leszarom, érti?! Maga tudja, ki volt az apja? Tudja, ki volt az anyja?

– Tudtom – bólintott Mel.

– Na látja! – csuklott el a kölyök hangja.

Mel csak állt, és nem tudott mit mondani. Aztán – kissé magát se értve – leguggolt a szék mellé:

– Hidd el, jobb lett volna, ha egyiket sem ismerem – szólalt meg csendesen.

Aztán megsimogatta a kölyök fejét.

– Jól van, fiam – tápázkodott fel végül. – Visszautaltam magamnak az ötven kreditet. Azt nem tudom, a szemed helyre jön-e valaha, sajnos, a maximumra állítottam a retinamonitorod fényerejét. De tudod mit? Ennyit minimum megérdemelsz, azért, amit tettél. Azt ajánlom, tanulj az esetből! Okos vagy, az kétségtelen, de elbízta magad. Azt hitted, minden ember hülye. Hát nem az. Tudod, opnak tanítottak, de én voltam az egyik legjobb programozó az iskolában. Lehettem volna dev is, fejleszthettem volna programokat, de a részeges apám nem volt hajlandó több tandíjat fizetni. Úgyhogy, velem is

kicseszték, fiam. Nem csak veled. Ráadásul, én tudom is, ki vágta keresztbe az életemet. Ellentétben veled. Hidd el, lehet, hogy te jobban jártál.

Megfordult, és indulni készült. Undorítóan nyálkás érintést érzett a kezén.

– Várjon – suttogta a kölyök.

– Mit akarsz? – torpant meg.

Miután a gyerek befejezte a mondandóját, hosszan hallgatott.

– Lakhat a másik szobában. És az egész lakást használhatja. Én úgysem tudok kiszállni ebből a székből. Gondoznia sem kell. Itt minden automata. Azok majd gondoskodnak rólam.

– És ha jön ide valaki?

– Kicsoda?

– Mit tudom én. Ember vagy CDG.

– A CDG-k épp úgy gyűlölik egymást, mint az embereket. Nyugodjon meg, nem jön ide senki!

– A hatóságok? Rendőrség, kormányhivatal? Valaki csak vigyáz rátok? Ellenőriz benneteket?

– Bennünket már senki sem ellenőriz. A kormányt, a hivatalokat, mindent a kezünkben tartunk. Vagyis Mickék tartják a kezükben. Higgyc el, itt jó helye lesz, amíg él. A pénzből ketten is megélhetünk. Magát se fogja keresni senki. Holnap egyszerűen nem megy be dolgozni. Senkinek se fog hiányozni. Nos?

Mel tűnődött egy darabig.

– Szóval, azt mondd, tűnjek el a világból, és életem hátra lévő részét töltssem veled ebben a lakásban?

A kölyök nem felelt.

Odakinn lassan derengeni kezdett, és a sötétség lassan szürke tónusokká szelídült a szobában. A városban megindult az élet, ahogy az emberek nekivágtak a rájuk köszöntő újabb nyomorúságos napnak. Mel arra gondolt,

hányan lesznek közülük, akik ma elbuknak a profilváltásokon, vagy azokon a rafinált kegyetlenséggel kitalált szívatásokon, amelyeket ez a groteszk világ kényszerít rájuk. És ők mégis minden nap elindulnak, hogy megküzdjenek a túlélésért, pedig a legtöbb, amit elérhetnek, hogy elodázzák a bukást.

–Marad? - kérdezte alig hallhatóan a kölyök.

Mel ránézett. Most, hogy ez egyre erősödő fényben látta, még iszonyatosabbnak látszott csupasz, hullószerű bőre, óriási koponyája, elkorcsosult kézfeje.

–Leveszem rólad ezt a franckarikát –kapcsolta le a gyerek fejéről a retinamonitort. – Hadd lássam a szemedet!

– Marad?

– Várj, hozok rá borogatást! Hátha nem olyan nagy a baj.

Felállt, és elindult a fürdőszoba felé.

A kisfiú felzokogott a háta mögött.

A szerzőről

Csupor Béla 2005-óta publikál különböző nyomtatott kiadványok hasábjain, illetve az interneten. A tudományos-fantasztikum a kedvenc területe, de néhány novella erejéig kirándult már a mágikus realizmus témakörébe is. Tagja és egy időben elnökhelyettese volt az AVANA Egyesületnek, s itt-ott felbukkant a magyar SF különböző területein. Jelenleg tanít és webfejlesztéssel foglalkozik.